

လမ်းဆုံသတ္တိသစ်

မြပုလဲခင်

ချစ်သူ့လိပ်စာ

"အား... မွေးလိုက်တာ"

ရင်ထဲ စိမ့်အေးပြီး ကြည်နူးမှုက လှိုက်တက်လာသည်။ ။ လက်ဖျံပေါ်
မှ မွေးညင်းကလေးများ ပင် ထောင်ထသွား၏။

"သိပ်နှစ်သက်တဲ့ ပိတောက်ရနံ့ပဲ"

ဘယ်ဆီကလဲ။

အရပ်ရပ်ကို ဝေ့ဝဲ၍ ကြည့်မိတော့...

လား... လား... ပိတောက်ပန်းတွေ အဆုပ်လိုက် အခဲလိုက်
မြေမှာ ကော်ဇောခင်းထားလေသည်။ ။

"အား... ပျော်လိုက်တာ"

ပိတောက်ပန်းကြွေများကို ကျုံးယူပြီး ကောင်းကင်ထက်သို့ ပစ်မြှောက်
တင်လိုက်၏။ ထိုအခါ ပိတောက်ပန်းမိုးများက တဖွဲဖွဲရွာသွန်းလာ၏။

ဟေး... ဟေးဟု ပျော်ရွှင်စွာ ဟစ်အော်ရင်း ပိတောက်မိုးပန်းများ
ကို လိုက်ဖမ်းနေမိစဉ်...

"အား..."

တစ်စုံတစ်ရာကို ခလုတ်တိုက်မိပြီး လဲကျသွား၏။

"အို..."

ထိုတစ်စုံတစ်ရာသည် ပန်းမွေ့ရာထဲ၌ နစ်မြုပ်လဲလျောင်းနေသော

လူသားတစ်ဦးပင်။ မျက်ခွံတံခါးပိတ်လျက် ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော မျက်နှာနှင့်လူသားတစ်ဦး။

"တိုး...တိုး"

ရင်ထဲ စူးနစ်နာကျင်လျက် တိုးကို သူမ ပွေ့ပိုက်လိုက်သည် ။

တိုးကား ပါမလာ။

ရင်ခွင်ထဲ၌ ပိတောက်ပန်းများ သာ ပြည့်နှက်နေသည် ။

"တိုး..."

တိုး ဘယ်မှာ လဲ။

ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။

မူးနောက်နေအောင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေမိတော့။

ဟော...တွေ့ပြီတိုး။

ဪ... ချစ်သက်လက်ဆောင်ပေးမည့် ပိတောက်ပန်းများကို ပွေ့ပိုက်ပြီး ရပ်နေသော တိုး။

ကြင်နာရွှန်းလက်သော အပြုံးနှင့် တိုး။

"တိုး... ဟု ဝမ်းသာစွာ ဟစ်အော်ပြီး တိုးရင်ခွင်ဆီသို့ တအားပြေးဝင်သွားမိသည် ။

သို့သော် ...

တိုးဆီမရောက်။

တိုးသည် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်နှင့် ...

"ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ခြေထောက်များ လှမ်း၍ မရ။

ပိတောက်ခင်းထဲ နှစ်ဝင်ကျွံကျနေသည် ။

ပိတောက်ပန်းမိုးကလည်း ရွာသွန်းနေဆဲ။

အသက်ရှူမဝချင်တော့၊ မွန်းကျပ်လာသည် ။ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ပိတောက်ပန်းတို့ ပြိုဆင်းဖိစီးမှုကြောင့် လေးလံလာသည် ။

"မွန်းလိုက်တာ"

* * *

အပိုင်း (၁)

ခြောက်လှန့်တတ်သော

ပိတောက်အိပ်မက်

အခန်း (၁)

"အား... မွန်းတယ်... မွန်းတယ်"

"သမီး... သမီး ထတော့လေ၊ အို... စောင့်ကြီးကလဲ မျက်နှာအုပ်လို့ ပါလား၊ ဒီလောက်အိုက်ရတဲ့ အထဲ စောင့်ခြုံအိပ်ရတယ်လို့ "

ဒေါ်လေးက စောင့်ကိုဖယ်ရှားရင်း ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် ပြောနေသဖြင့် အိပ်ယာထက်၌ ဂူဂူကြီး ထိုင်နေမိသည် ။ ပိတောက်အိပ်မက်

လွင့်ပြယ်သွားလေပြီ။

သို့သော် ရင်မှာ တသသနှင့် အိပ်မက်ကို ပြန်လည်ခံစားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ မနေ့တစ်နေ့ကလို ခံစားနေရဆဲပါ တိုးရယ်။

အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီမှ ကားသံကြောင့် ဒေါ်လေးအိပ်ခန်းတွင်းမှ အိပ်ပဲ့အိပ်ပဲ့နှင့် ထွက်သွားသည် ကို ငေးကြည့်ရင်း လှုပ်ရှားချင်စိတ် မရှိသေးသဖြင့် ခပ်ငူငူပင် ထိုင်နေမိသည်။

ရင်မှာ တနံ့နံ့နှင့် နာကျင်မှု ဝေဒနာရပ်က ကြီးစိုးလာသည်။

သည် နေ့ သင်္ကြန်အကျနေ့ ရောက်ပြီကော တိုးရယ်၊ ရင်မှာ တဖြည့်ဖြည့် လောင်ကျွမ်းဆဲ ဖြစ်ခဲ့သည် မှာ ဆယ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီကော။

သို့ပေမဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ၊ ခံစားမှု ဝေဒနာက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ရှိနေဆဲပင်။

"ဆရာမရေ... ထတော့၊ တပည့်တွေ လာတယ်ဟေ့"

ဒေါ်လေးအသံကြောင့် ပွရောင်းနေသော ဆံပင်ကို ဘီးဖြင့်တစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်လိုက်ပြီး ကသုတ်ကရက် ထွက်ခဲ့သည်။

ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဝတ်မှုန်၊ နီနီ၊ ထွန်းဦး အစရှိသော တပည့်ငါးယောက် ရပ်နေကြသည်။ အသီးသီး၌ ပိတောက်ခက်များ ပွေ့ပိုက်ထားကြသည်။

ချိုအီသော ပိတောက်ရနံ့က မိမိ၏ နှလုံးသားအစုံကို စူးစူးရှရှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသည်။ သို့သော် ပုဂ္ဂလိကရင်တွင်းခံစားမှုကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပြီး...

"လာ...ကလေးတို့ အိမ်ထဲဝင်ထိုင်ကြ"

"ဟင့်အင်း... မီးတို့ က ရေစိုတွေနဲ့ မို့ မဝင်တော့ဘူးဆရာမ"

"ဆရာမကို လာခေါ်တာပါ၊ ဝတ်မှုန်တို့ အိမ်မှာ ဆွမ်းကျွေးရှိပါတယ်၊ မေမေက ဆရာမကို မရမက ခေါ်ခဲ့ရမယ်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ ဝတ်မှုန်တို့ နဲ့ ရေပက်ခံ လိုက်ခဲ့ပါလား ဆရာမ"

ဝတ်မှုန်က ပြောပြောဆိုဆို ပိတောက်ခက်များကို မိမိလက်ထဲသို့ လာ၍ ထည့်လေသည် ။ ကျန်တပည့်များကလည်း အားကျမခံ ပေးသဖြင့် ပေးသမျှကို 'Thank You' ဟု ဆိုကာ လက်ခံယူလိုက်ရလေသည် ။

ရင်ထဲ၌ ပိတောက်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး ဖြစ်နေသည် ။ သင်္ကြန်နှင့် ပိတောက်ပွင့်ချိန် ကြုံကြိုက်မှုကို လူတိုင်းလိုလားကြပါသည် ။

သို့သော် ထိုလူတိုင်းလိုလားသော ပိတောက်ကို မိမိသည် ကားကြောက်လန့်နေပါသည် ။ ထို့အတူ သင်္ကြန်ကိုလည်း ကြောက်လန့်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ပိတောက်နှင့်သင်္ကြန်ကို ရှောင်ရှားခဲ့ပါသည် ။

သို့သော်လည်း တပည့်များ ပေးလာသော ပိတောက်ပန်းများကို တော့ ငြင်းဆန်ရန် မသင့်တော်သဖြင့် နှလုံးသားနှင့် အနီးကပ်ဆုံးသော ရင်ခွင်၌ တပွေ့တပိုက်ကြီး ပိုက်ထွေးလိုက်ရသည် ။

ရင်တွင်းမှာ တော့ သောကမိုးရေ တဖြိုင်ဖြိုင် ရွာသွန်းနေလေပြီ။

"လိုက်မယ်မဟုတ်လားဟင် ဆရာမ"

"ဆွမ်းကျွေးတော့ လိုက်မယ်၊ ဆရာမ သင်္ကန်းနဲ့ ဝတ္ထုပစ္စည်း ကပ်စရာရှိနေတယ်၊ သမီးတို့ ဆွမ်းကျွေးက ပင့်သံဃာတွေဆီမှာ ပဲ ကပ်လိုက်

တော့မယ်၊ ရေပက်ခံကိုတော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဆရာမက အခါတွင်းမှ ဥပုသ်စောင့်တာမို့လို့ ပါကွယ်၊ ကလေးတို့ ပဲ သွားကြပါ။"

"ဒါဖြင့် ဝတ်မှုန်တို့ မြို့ထဲ တစ်ပတ်လှည့်ပြီးတာနဲ့ ဆရာမကို တရား နာအမှီ လာခေါ်မယ်နော် ဆရာမ"

နှုတ်ဆက်နေကြသော တပည့်များကို ပိတောက်ပွေ့လျက်ကနေ အောက်အထိ လိုက်ပို့ပေးရင်း...

"အေးကွယ်... ဘုန်းကြီးတရားနာ မှီရင်ပြီးတာပါပဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာ လည်ကြပါ၊ ကားကိုလဲ ဂရုစိုက်မောင်းခိုင်းနော်၊ ကဲ... သွားကြ... သွားကြ"

မြူးတူးရွှင်လန်းစွာနှင့် ကားပေါ်အပြေးအလွှား တက်သွားကြသော တပည့်လေးများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငယ်ရွယ်သူတို့ ၏ ဘာသာဘာဝအရ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

လွန်ခဲ့သောဆယ်နှစ်လောက်က မိမိသည် လည်း ဤကဲ့သို့ပင် ပျော်ရွှင်စွာ သွားလာခဲ့ကြသည် ပဲ။

ရင်မှာ စူးနစ်နာကျင်လာသည်။

တမ်းတမ်းတတနှင့် သတိရစိတ်၊ လွမ်းမောစိတ်၊ ကြေကွဲစိတ်တို့ နှင့် အတူ သောက၏ ဖွားဖက်တော် မျက်ရည်ဥတို့ က အတားအဆီးမဲ့စွာ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

"တိုး... တိုးရယ်"

အခန်း (၂)

"တိုး မကောင်းဘူးကွာ"

ရေလုံးများ မွန်းနေအောင် သဲသဲမဲမဲ လောင်းပက်ခံနေရသည့်ကြားက ပါးပြင်တစ်ဖက်၌ အနမ်းသူခိုးပွင့် ခြွေချခံလိုက်ရသဖြင့် တိုးကို တိတ်တိတ်ကြိတ်၍ မာန်မဲမိသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကြားသိသွားမှာ လည်း စိုးရိမ်ရသေးသည်။

ထိုအခါ တိုးသည် ဆင်ခြေတက်တော့သည်။

"ရေက တအားပက်တော့ ဘာမှ မမြင်ရဘူးကွာ၊ အက်ဆီးဒင့် အနမ်းပါကွာ"

နှုတ်ခမ်းစူကာ မူနေသော မိမိအား တိုးက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆင်ခြေတက်ရင်း တောင်းပန်စကားကို ပြုံးစိစိလေး ဆိုလာသည်။

"ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်း မရှိတဲ့ အတွက် တရားသေလွှတ်သင့်ပါတယ် အချစ်တရားသူကြီးခင်ဗျား"

"သွား..."

နား နားကပ်ပြီး တတွတ်တွတ် ချောနေသူကို မျက်နှာသာမပေးဘဲ တံတောင်နှင့်တွတ်လိုက်မိ၏။ ဥပဒေကျောင်းသားပီပီ သူ့အတွက် ရှေ့နေလိုက်သည်။ လိပ်မျိုး၊ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် မကျေနပ်ဟန်ဆောင်နေခဲ့၏။

နည်းနည်းလေးတော့ ဒဏ်ပေးထားလိုက်ဦးမှ ။ ဘယ်အထိများ ဇွဲ
ကောင်းကောင်း နဲ့ ချောနေနိုင်မလဲလို့ ။

ခပ်တည်တည်ကလေး နေပစ်လိုက်သည် ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို စတင်ခြေချသည့်နှစ်မှာ ပင် တိုးက မိမိအနား
၌ အပါးတော်မြဲ လုပ်လာသည် ။ ဇွဲကောင်းကောင်း နှင့် အချစ်ဦးကာ
ဖွင့်ပြတတ်၏။

"ချစ်တယ်"ဟု ။

အမှန်တကယ်လည်း ချစ်နေသည် ပဲ၊ တိုးကို မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့သည်
။ သူငယ်ချင်းတွေက "ဟဲ့. . . ဟဲ့. . . မိသွေးရဲ့ ၊ မိန်းကလေး သိက္ခာကျ
တယ်၊ နည်းနည်းမူလိုက်ပါဦး"ဆို၍ မနည်းအောင့်အီးပြီး နေခဲ့ရသေးသ
ည် ။

အချစ်ကို မျှိုသိပ်ရသည် မှာ အင်မတန် ပင်ပန်းသောအလုပ်ဖြစ်သ
ည် ။ တိုးအား ‘ချစ်တယ်’ဟု အဖြေပေးပြီးမှ အသက်၀၀၅၂နိုင်တော့သ
ည် ။ ရင်မှာ လည်း ပေါ့ပါးပြီး အရမ်းကို ပျော်ရွှင်ခဲ့မိသည် ။

တိုးကို သွေးက သိပ်ချစ်သည် ကိုး။

ထိုအကြောင်းများကို တိုးနှင့် ချစ်သူဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ပြောပြလိုက်တော့
တိုးကရယ်လိုက်သည် မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်။ ထိုအခါ မိမိပင် အထိ
တ်တလန့်ဖြစ်ပြီး "ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာလဲ တိုး၊ သွေးကို
အထင်သေးသွားပြီလား"ဟု မေးယူရသည် အထိ။

"မဟုတ်ရပါဘူး. . . ဘာဆိုလို့ အထင်သေးရမှာ လဲ၊ ဟန်မဆောင်
တတ်ဘူး၊ မှန်ရာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ်တဲ့ သွေးကို မောင်သ
ဘောကျလို့ အရမ်းအရမ်းကို ချစ်သွားပြီကွာ"တဲ့ ။

တိုး ပျော်ရွှင်နေသည် ကိုကြည့်ပြီး အသည်းယားသည် နှင့် ‘သူ့ကိုယ် သူ မောင်တဲ့ ၊ ဒီကလဲ မခေါ်ဘဲနဲ့ များ ’ဟု ကျီစယ်မိတော့

"တစ်ခါလောက် ကိုယ့်ချစ်သူ အရင်းခေါက်ခေါက်လေး စိတ်ချမ်းသာအောင် ခေါ်ပါလားသွေးရာ၊ မောင့်မှာ အိမ်တောင်မပြန်နိုင်ဘဲ ချစ်သူအားကိုးနှင့် ရန်ကုန်မှာ သောင်တင်နေတဲ့ အကောင်ပါကွာ၊ သနားသဖြင့်လေးတော့ မောင်လို့ ခေါ်လိုက်ပါနော်... နော်"

မော်လမြိုင်မှ လာတက်သော နယ်ကျောင်းသား တိုးသည် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အိမ်မပြန်နိုင်ဘဲ ဦးလေးအိမ်တွင် နေကာ မိမိဆီသို့ နေ့စဉ် အခစား ဝင်နေခဲ့သည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း သွေးကိုတိုးပြောသလိုပါပဲ၊ အရမ်း... အရမ်းကို ချစ်ခဲ့တာပါ တိုးရယ်။

ဒါပေမဲ့ မောင်လို့ ခေါ်စေချင်တဲ့ တိုးကို ရှက်လည်း ရှက် အမြင်ကတ်ကတ်ရှိတာနဲ့ ‘သေလိုက်ပါတော့လား ကြောင်ရယ်’ လို့ တောင် စခဲ့မိသေးတယ်နော် တိုး။

"ရောက်ပြီဟေ့ ... ဆင်းကြ... ဆင်းကြ"

တိုးကို စိတ်ကောက်ဟန်ပြုရင်း အတွေးအိမ်ထဲ တဒင်္ဂနစ်မျောသွားရာ ရှစ်မိုင်ရှိ သူငယ်ချင်းဝေမာအိမ် ရောက်တော့မှ လက်ရှိကာလသို့ သတိပြုမိလိုက်သည် ။

အားလုံးကားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည် ။

ဝေမာတို့ အိမ်၌ ကြာဇံဟင်းခါး လုပ်ကျွေးသဖြင့် လိုက်စားရင်း မနက်ပိုင်း ရေပက်ခံခရီးစဉ်ကို တစ်ထောက်နားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ပိတောက်ရနံ့တို့ တိုးငွေ့လာသည် ။

ပိတောက်ပန်းများ ဝေဆာ၍ ဖူးပွင့်နေသော ဝေမာတို့ ခြံကို မြင်သ

ည် နှင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ...

"ဟာ... ပိတောက်တွေဟေ့၊ ပွတာပဲ"

ပိတောက်အရမ်းကြိုက်သူပီပီ ပိတောက်ပင်အောက် အပြေးရောက်
သွားခဲ့သည်။ ။

ထိုအခါ အပါးတော်မြဲ အနမ်းသူခိုးက အရိပ်ပမာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

"တောက်. . . မြင့်လိုက်တာ ဝေမာရာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်မြင့်
အောင် စိုက်ထားရတာလဲ"

ထိုအခါ ဝေမာက ...

"လာစမ်းပါ သွေးရာ၊ အဝတ်လဲ ဟင်းခါးပူပူသောက်ပြီးမှ ဆင်းခူးချ
င်ခူး၊ အိမ်ထဲမှာ လဲ ခူးပြီးသားတွေ ရှိဦးမှာ ပါ"

ဝေမာ ပြောပြောဆိုဆို ဆွဲခေါ်ခြင်းကို မလိုက်နိုင်သေးဘဲ

"ဟင့်အင်းကွာ.. ကိုယ်တိုင်ခူးချင်တယ်၊ တံချူရှိသလား"

"ရှာမနေနဲ့... တိုး ခူးပေးမယ်"

ချစ်အမျက်တော်ပြေစေဖို့ တိုးက မျက်နှာလုပ်လာသည်။ ။ သို့သော်
သွေးက လက်မခံနိုင်။

"အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အမြင့်ကြီးပဲဟာ"

"တိုးတို့ မော်လမြိုင်အိမ်မှာ ဆိုရင် ဒီထက်မြင့်တဲ့ ပိတောက်ပင်တွေ
တောင် တက်ခူးပေးနေကျပါကွာ၊ ဒီအပင်လောက်တော့ စပျော့လေးပါ"

ဝေမာက ထပ်ဆင့်၍ 'လာကြစမ်းပါကွာ'ဟု ဆွဲခေါ်သော်လည်း တိုး
က မိမိကို မျက်ရိပ်ပြကာ...

"သွားနှင့်ကြဝေမာ၊ ချစ်သွေးကို အမျက်တော်ပြေစေဖို့ ပန်းတော်ဆက်ချင်လို့ "

"နေကွာ "

ဟု ဆိုကာ သူငယ်ချင်းတွေက ထားရစ်ကာ ဝေမာတို့ အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

ထိုအခါတိုးက မချိုမချင်အပြီးနှင့် မိမိအား ကြည့်ကာ...

"သွေး..."

"ဘာလဲ"

"ပန်းခူးပေးမယ်... ပြီးရင် မောင်ကိုယ်တိုင် ပန်ပေးမယ်၊ အဲဒါဆိုရင် မောင့်ကို တစ်ခုလိုက်လျှောရမယ်"

"ဘာကိုလဲ"

"နမ်းခွင့်"

"အို... သွား၊ မခူးနဲ့ တော့ ပန်ဘူး"

ရှက်ရှက်နှင့် ချာခနဲ လှည့်ပြေးမယ် ကြံရွယ်လိုက်သောအခါ တိုးက လက်မောင်းအိုးကို လှမ်းဆွဲပြီး...

"စကားကိုဆုံးအောင် နားမထောင်ဘူး၊ သူလိုရာပဲ ဆွဲတွေးတယ်၊ နမ်းခွင့်ဆိုတာ ပန်းကိုပြောတာခင်ဗျ၊ သွေး ပန်ထားမယ့် ပိတောက်ပန်းကို နမ်းခွင့်တောင်းတာပါကွာ၊ ဒါတော့ မတွန့်တိုကောင်းဘူး"

တိုး သက်သက်ဉာဏ်များ ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဘာမှ မပြောချင်တော့ပါ။ မိန်းကလေးများ သည် ချစ်သူရဲ့ ချစ်ပရိယာယ်ဉာဏ်များ တာကိုပင် နှစ်သက်သဘောကျတတ်သည် ။ အမျက်မပါသော မျက်စောင်း

ကလေးကို ဝင့်လိုက်ရင်း...

"ပန်းကိုပဲနော်"

"အင်း... ပန်းကိုကော၊ ပန်းနဲ့ တူတဲ့ အရာကိုကော အဆစ်ပါတယ်"

ပြီးစိစိနဲ့ စပြီး ပိတောက်ပင်စည်ကို တွယ်ကပ်တက်သွားတဲ့ တိုးကို ကြည့်ပြီး ရင်မှာ လှိုက်ဖိုလာတယ်။ ပိတောက်ကိုင်းအဆုပ်လိုက် အခိုင် လိုက်တွေ ချိုးပြီးနှုတ်ကလည်း တဖွဖွ ပြောဆိုရင်း ပစ်ချပေးခဲ့သည်။

"ရော့... ချစ်သက်လက်ဆောင်တွေ၊ ဖမ်းတော့ သွေး"

"ဒီအခက်က တိုးအသည်း"

"ရော့... လာပြန်ပြီဟေ့၊ တိုးနှလုံးသား"

"ဒါကတိုးအချစ်"

"ခုချမှာ က တိုးကလီစာ"

ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ လျှောက်ပြောရင်း ပန်းအကိုင်းများကို ခြွေချပေး နေတဲ့ တိုးကိုကြည့်ပြီး ကြည်နူးစွာ ရယ်မောခဲ့မိ၏။ ကျလာသမျှပန်းများ ကို ဖမ်းယူပိုက်ထွေးရင်း တိုးကိုပို၍ ပို၍ ချစ်လာခဲ့၏။

"လာပြီဟေ့... ရော့၊ တိုးအသက်၊ ဟာ... သွေး"

"ချွတ်..."

"တိုး"

ပိတောက်ကိုင်းကျိုးနှင့်အတူ တိုးသည် မြေပြင်ပေါ်သို့ အုန်းခနဲ ကျခဲ့ ရှာသည်။

‘တိုး’ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ပြီး တိုးကိုပွေ့ထူလိုက်၏။ ပိ

တောက်ပန်းများကို အနီရောင် လွှမ်းသွားခဲ့လေပြီ။

မိမိ၏ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်မတတ် နာကျင်လာ၏။ နှလုံး
သားမှာ တော့ ရစရာမရှိအောင် ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့လေပြီ။

"တိုး... တိုးရယ်"

ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့နေသော တိုးမျက်နှာထက် ပါးအပ်လိုက်မိစဉ် လူတစ်
ကိုယ်လုံး တွယ်ရာမဲ့ကာ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်မျောသွားခဲ့၏။

* * *

အခန်း (၃)

"ဟဲ့...သမီး၊ အို...ငိုနေပြန်ပြီ"

ပိတောက်ပန်းများကို ပွေ့ပိုက်ရင်း အတိတ်လွင်ပြင်ဆီသို့ အလည်
ရောက်နေခြင်းကို ဒေါ်လေးက ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်။

ဆိုးရွားသော အဖြစ်ဆိုးကြောင့် သည်းကြွေလုမတတ် ငိုကြွေးခဲ့ရသ
ည် မှာ ဆယ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီကော တိုးရယ်။

မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်ဥများကို သုတ်သင်လိုက်နိုင်သည့်တိုင် နှလုံး
သား အက်ကွဲကြောင်းမှ ကြေကွဲမှုသောက မျက်ရည်စက်များကိုကား သု
တ်၍ မရနိုင်သေးပါ။

ချစ်သူအတွက် ပန်းလက်ဆောင်ပေးရင်း ချော့မြူသွားခဲ့ရှာသောတိုး

။

အကျမတော်သဖြင့် ပန်းခြံရင်း အသက်ပါ ကြွေသွားခဲ့ရှာသော တိုး
၏ ပုံရိပ်ကို မည်ကဲ့သို့ ဖျောက်ဖျက်နိုင်ပါမည်နည်း။

ကျိုးကျခဲ့သော ပိတောက်ကိုင်းက မိမိခေါင်းကိုပါ ထိမှန်သွားခဲ့သဖြ
င့် တိုးအလောင်းကို ပွေ့လိုက်ရင်း သတိလစ်သွားခဲ့သည်။

ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာအပြင် ကြေကွဲဖွယ် ချစ်သူ၏
ကြမ္မာဆိုးမြင်ကွင်းကြောင်း လန့်ဖျားဖျားပြီး ဆေးရုံ၌ တစ်ပတ်သောင်

တင်သွားခဲ့သည်။ ။

ထိုအတွက် ချစ်သူဈာပနကိုပင် ပို့ဆောင်ခွင့် မရခဲ့။

ဖြေ၍ ပြောနိုင်အံ့။

ခြောက်လှန့်တတ်သော ပိတောက်နှင့်အတူ သင်္ကြန်ကိုပါ ရှောင်ရှားရင်း တိုးအတွက် ရည်စူး၍ သီတင်းသီလ ဆောက်တည်ကာ အမျှအတန်း ဝေပေးခဲ့သည်။ ။

ကျန်အချိန်ကာလများ တွင် တော့ ဘီအီးဒီ ငါးနှစ်တာကာလကို ပြီးဆုံးအောင် တက်လိုက်ရသည်။ ။ ပြီးသည် နှင့် တာဝန်ကျရာဒေသ၌ ကျောက်ရိုင်းတုံးကလေးများကို သွေးရင်းဖြင့် အချိန်တို့ ကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့သည်။ ။

မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းလာသည် မှာ လေးလသာရှိသေးသည်။ ။ သို့သော် ဘဝကို အပြောင်းအလဲများ စွာ ပေးနိုင်သော ဆယ်တန်းကို သင်ပေးရသဖြင့် ကလေးမိဘများက ပူပန်ကာ မိမိထံအပ်နှံအကြံယူရင်း ခင်မင်သူ ပေါများ လာခဲ့သည်။ ။

ဝတ်မှုန်၏ မိခင်ကတော့ ဝတ်မှုန်အတွက် ကျောင်းသားအားကစားပွဲတော်အတွက် အကလေ့ကျင့်ရာတွင် လိုက်ပါပေးရင်းမှ မိမိနှင့် ပို၍ အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့သည်။ ။

ထို့ကြောင့် ဝတ်မှုန်တို့ အိမ်မှ ဆွမ်းကျွေးကို လိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဆွမ်းကျွေးမသွားခင် တိုးအတွက် လုပ်ဆောင်စရာရှိသည် တို့ ကို လျင်မြန်စွာ လုပ်ဆောင်လိုက်သည်။ ။

ဘုရားစင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ပိတောက်ပန်းများ တင်၊ ဆွမ်းချိုချဉ်ခဲ

ဘွယ်တို့ ကို တိုး သက်စေ့ကပ်လှူ၊ ရေသက်စေ့ကပ်၊ ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင်တို့ ကိုပါ သက်စေ့ထွန်းညှိပူဇော်လိုက်သည်။ ။

"ဖြစ်လေရာဘဝမှာ တိုးတစ်ယောက် ခုလို ကြမ္မာဆိုးနှင့် ကင်းဝေးပါ စေဘုရား"ဟု ဆုတောင်းရင်း အမျှအတန်းဝေရသည်။ ။

တိုးအတွက် အမျှအတန်း ဝေတိုင်းဝေတိုင်း မျက်ဝန်း၌ ပုလဲရောင် လွင်ပြင် ဖြစ်လာပြန်သည်။ ။

"ဆရာမ...အာ... ကန်တော့ ကန်တော့၊ ဆရာမက ဘုရားရှိခိုးနေ တာကိုး"

ဝတ်မှုန်အသံကြောင့် ကြမ်းပြင်သို့ ပြားပြားဝပ် ဦးချလိုက်သည်။ ။ လက်ဖမိုးအစုံနှင့် မျက်ရည်တို့ ကို ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်သည်။ ။ ဆရာမ၏ နှလုံးသား မျက်ရည်စက်တို့ ကို တပည့်များ မမြင်သင့်ဘူးဟု ယူဆမိ၍ ဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာမ... ဒါဘယ်သူ့ပုံလဲဟင်"

ဝတ်မှုန်က တိုးဓာတ်ပုံကို ညွှန်ပြပြီး မေးသဖြင့် ရင်မှာ နာကျင်လျက် ရှိနေရာမှ ...

"ဆရာမမောင် ပုံပါကွယ်"

ဥပုသ်စောင့်သည့်သူက မုသားသုံးမိလေပြီထင်။ သို့သော် မောင်ဟု ခေါ်စေချင်လွန်းသော တိုးအတွက် 'မောင်'ဟု ရည်စူးခေါ်လိုက်ရခြင်းပါ လေဟု ရှာကြံဖြေသိမ့်လိုက်မိသည်။ ။

"ဆုံးသွားရှာပါပြီ. . . ဒီသင်္ကန်းရယ် ဟောဒီမှာ ဆရာမကိုယ်တိုင် ထိုးထားတဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်ကလေးတွေရယ်က သူ့အတွက်လှူပေးမလို့ လေ၊ သူဆုံးတာ ဒီနှစ်ဆို ဆယ်နှစ်ပြည့်ပြီလေ"

ဆွေးဆွေးမြေမြေ ဖွင့်အန်မိလိုက်သည်။ ။ ဝတ်မှုန်က မိမိလက်မှ လှူ
ဖွယ်ပစ္စည်းများကို အသာအယာ လှမ်းယူရင်း ကားဆီသို့ဦးဆောင်ခေါ်
သွားသည်။ ။ ရှေ့ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ မိမိကိုထိုင်စေရင်းမှ . . .

"ဆရာမ. . .ကမ္ဘာကြီးက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဆိုတာ ဝတ်မှုန်တော့
ယုံသွားပြီ"

ဝတ်မှုန် ဘာကိုဆိုလိုပြီး ပြောလိုက်မှန်း မသိသဖြင့် မမေးလိုက်နိုင်ခ
င် ဝတ်မှုန်က တံခါးပိတ်ပြီး နောက်ခန်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။ ။ ဆယ်
တန်းတောင် ဖြေပြီးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်သုံးနှုန်းတတ်နေနိုင်ပြီ၊
ဝတ်မှုန်စကားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရည်ညွှန်းမှန်းတော့ သိနေသည် ၊
ဘာကိုရည်ညွှန်းသလဲ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး မေးတော့မည်။

* * *